



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **I. M.**, státní příslušnost Ukrajina
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2016, č. j. MV-151183-4/SO-2013

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2016, č. j. MV-151183-4/SO-2013, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 9. 2013, č. j. OAM-90330-38/DP-2011. Tímto rozhodnutím byla podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Nosným důvodem pro zamítnutí posledně uvedené žádosti byla skutečnost, že žalobce neměl splnit zákonnou výši úhrnného měsíčního příjmu právě dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu. Zejména žalované vytýkal, že nesprávně hodnotila shromážděné podklady, nevyjádřila se ke všem podkladům, nezjišťovala úplný skutkový stav, což vedlo k nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
3. Dále byl žalobce přesvědčen, že žalovaná použila nesprávné znění zákona, kdy s ohledem na § 183 odst. 1 zákona o pobytu cizinců měl být použit zákon účinný v době zahájení řízení.
4. Žalobce dále namítal, že nebyly vypořádány všechny podklady, které předložil, zejména nebylo reagováno na písemnost doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 6. 9. 2013 v 16.03 hodin. Žalovaná nehodnotila zejména daňové přiznání za zdaňovací období roku 2013 a doklad o zajištění ubytování doručený dne 15. 10. 2013. Na podporu svých tvrzení uvedl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, sp. zn. 1 As 24/2011. Jelikož fakticky neproběhlo dokazování jím předložených důkazních prostředků, došlo tak porušení základních zásad správního řízení.
5. Další část žaloby obsahovala námitky nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do sféry žalobce a to ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce zejména uvedl, že rozhodnutí žalované neobsahovalo žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje posledně uvedené ustanovení, což vedlo mj. k porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.
6. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření předně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a dále pouze doplnila, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, nemusí být veškerá kritéria uvedená v §

174a zákona o pobytu cizinců explicitně hodnocena, s ohledem na daný případ. Žalovaná navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
9. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Krajský soud na úvod poznamenává, že žalobce požádal také o přiznání odkladného účinku napadenému rozhodnutí, kterému zdejší soud vyhověl.
11. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (ex offio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
12. V této souvislosti žalobce namítal, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem nevypořádala s předloženými důkazními prostředky (zejména s daňovým přiznáním za zdaňovací období roku 2013 a s dokladem o zajištění ubytování zaevidovaným dne 15. 10. 2013). Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaná v rozhodnutí vypořádala se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedla, jaké skutečnosti vzala při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčila, jakými úvahami byla ve svém rozhodování vedena, o které důkazy opřela svá skutková zjištění a které důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
13. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná stručně popsala dosavadní průběh řízení, a dále uvedla, že jelikož žalobcem nebyly dodány originály poukazovaných dokumentů, nýbrž jejich kopie, pak s ohledem na poučení správním orgánem I. stupně o dokládání originálů nebylo k těmto důkazním prostředkům přihlédnuto a nebyly hodnoceny. Z uvedeného proto vyplývá jasně popsáný důvod odmítnutí těchto důkazních prostředků (k zákonnosti a správnosti takového postupu se zdejší soud vyjádří dále v rozsudku). Dle krajského soudu dále bylo možno z rozhodnutí seznat, jakými úvahami byla žalovaná ve své rozhodovací činnosti vedena, jakými skutečnostmi se zabývala a jaké důvody ji vedly k vyslovení závěrů

obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaná ve vztahu k zákonnosti napadeného rozhodnutí zaujala a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěla, stejně jako je z něj patrné, jak žalovaná rozhodla, o čem rozhodla, proč tak rozhodla a koho tím zavázala. Namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí proto krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu v žalobě uplatněných námitek.

14. Žalobce dále namítal porušení ustanovení o řízení, zejména ve smyslu nehodnocení důkazních prostředků předložených v rámci odvolacího řízení. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a prostudování obsahu předloženého správního spisu krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná pro zjištění vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. K vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud uvádí, že k ní došlo tím, že se žalovaná v souladu se zákonem nevypořádala s předloženými důkazními prostředky. Žalobce v rámci odvolacího řízení předložil k prokázání zákonných požadavků v souvislosti s žádostí o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání daňové příznání za zdaňovací období roku 2013 a doklad o zajištění ubytování zaevidovaný dne 15. 10. 2013. Tyto však byly žalovanou odmítnuty shora popsáním způsobem, tj. s odkazem na nepředložení požadovaných originálů, příp. ověřených kopií apod. Zákon sám však nepředvídá výslovnou povinnost uvádět tyto doklady v předepsané formě [k tomu srov. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců], proto bylo třeba vyzvat žadatele o doložení požadovaných podkladů s racionálním odůvodněním dané povinnosti. Tak se tomu také stalo v řízení prvostupňovém, kdy správní orgán I. stupně žalobce výzvou ze dne 10. 4. 2012, č. j. OAM-90330-6/DP-2011 (opětovně výzvou ze dne 8. 7. 2013, č. j. OAM-90330-27/DP-2011, MV-90330-7/OAM-2012), vyzval k odstranění vad žádosti a uvedl, v jaké formě jaké podklady vyžaduje. Zároveň uvedl: *„(f)orma dokladu o úhrnném měsíčním příjmu není zákonem (zák.č. 326/1999 Sb.) přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu, kterého žadatel či společně posuzované osoby dosahují“*. Žalobce byl také poučen, že v případě nedoložení dokumentů v příslušné formě nebude jeho žádosti vyhověno. Takovýto postup lze označit za souladný se zákonem, ovšem měl nastat i v řízení odvolacím. Nelze se dovolávat toho, že již v řízení prvostupňovém byl žalobce poučen, a proto se předloženými důkazními prostředky nikterak nezabývat. Krajský soud v této části neposuzuje, zda mělo či nemělo být žalobci vyhověno, ovšem byla mu odeprána možnost prokázat zákonem požadované skutečnosti, a to zcela v rozporu se základními zásadami vedení správního řízení (v daném případě zejména zásadou zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti uvedenou v § 3 správního řádu, a dále také zásadou zákazu zneužití správního uvážení, zásadou uplatňování pravomoci v souladu s účelem, k němuž byla správnímu orgánu zákonem nebo na základě zákona svěřena viz § 2 odst. 2 správního řádu). Pro shora uvedený nesprávný postup žalované bylo třeba žalobci v předmětné námitce vyhovět a z tohoto důvodu napadené rozhodnutí s odkazem na § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit.
15. Ačkoliv krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení spočívající v podstatném porušení řízení ustanovení před správním orgánem, posoudí také zbývající žalobní námitky. Důvodnou shledal soud námitku namítající nesprávnost úvahy správních orgánů, že řízení o žádosti žalobce bylo již jednou pravomocně skončeno, z čehož vyplývá, že je třeba věc posuzovat podle právní úpravy zákona o pobytu cizinců platné v době, kdy

bylo původní pravomocné usnesení o zastavení řízení (ze dne 8. 6. 2012, č. j. OAM-90330-9/DP-2011) zrušeno v přezkumném řízení (rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 13. 3. 2013, č. j. OAM-90330-17-DP-2011). Správní orgány dovodily, že ačkoliv se „jakoby v tomto případě pokračuje v původním řízení“, nelze přehlížet, že zrušené pravomocné rozhodnutí existovalo a že určitým způsobem zasáhlo do právní sféry účastníka řízení. Z obsahu správního spisu vyplývá, že posledně citovaným rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, bylo zrušeno předchozí usnesení tohoto správního orgánu ze dne 9. 6. 2012, č. j. OAM-90330-9/DP-2011, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dále bylo rozhodnuto, že se v řízení pokračuje a bylo dále také stanoveno, že účinky tohoto rozhodnutí nastávají ke dni právní moci přezkoumávaného usnesení. Důvodem pro zrušení citovaného usnesení v rámci přezkumného řízení byla skutečnost, že při zastavení řízení o žádosti žalobce nebylo postupováno správním orgánem v souladu se zákonem.

16. Podle ust. § 99 odst. 1 správního řádu platí, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení mohou nastat zpětně od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí, anebo od právní moci, nebo předběžné vykonatelnosti rozhodnutí v přezkumném řízení. V rozhodnutí, jímž se ruší nebo mění přezkoumávané rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, správní orgán s ohledem na obsah přezkoumávaného rozhodnutí určí, odkdy nastávají jeho účinky.
17. Podle ust. § 99 odst. 2 správního řádu platí, že pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž byla uložena povinnost, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.
18. Podle ust. § 99 odst. 3 správního řádu platí, že pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci nebo předběžné vykonatelnosti; bylo-li však přezkoumávané rozhodnutí vydáno na základě nesprávných či neúplných údajů, uvedených žadatelem, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.
19. V přezkumném řízení zrušené rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo vydáno v neprospěch žalobce, a to nezákonně. Správně proto bylo rozhodnuto, že účinky rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení nastávají ke dni právní moci přezkoumávaného usnesení, tedy ex tunc. Jestliže tedy se zrušujícím rozhodnutím byly spojeny účinky zrušení ex tunc, bylo třeba od jeho právní moci hledět na zrušené rozhodnutí o zastavení řízení, jakoby nebylo vydáno, resp. jakoby nevyvolávalo žádné právní účinky (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 139/2016 – 22, odst. 16 – 21).
20. Žalobce dále namítal, že ve správním řízení nebylo nikterak reagováno na písemnost doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 6. 9. 2013 v 16.03 hodin, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vypraveno téhož dne v 16.10 hodin. Žalobce se domníval, že v souladu se

zákonem nebylo k této písemnosti náležitě přihlédnuto a nebylo jakkoliv zohledněno jeho vyjádření k podkladům v dané věci. Krajský soud k tomu uvádí, že lze na základě údajů ve správním spise s jistotou říci, že daná písemnost byla skutečně doručena dříve, než bylo dané rozhodnutí vypraveno, tj. odesláno, a proto lze uzavřít, že informace v ní obsažené teoreticky mohly vyvolat právní následky. Tomu by však musel odpovídat také obsah tohoto vyjádření. Žalobce sice uvedl, že se jednalo o vyjádření k podkladům, nicméně žádné skutečnosti v daném dokumentu netvrdil, pouze uvedl, že se vyjádří později, konkrétně za 10 dnů, a že žádá o přerušování řízení. K takto formulované písemnosti bez konkrétních tvrzení lze konstatovat, že postupoval-li správní orgán tak, jak postupoval (bez reakce na tuto písemnost), nelze v takovémto jednání spatřovat vadu natolik závažnou, která by mohla způsobovat nezákonnost celého řízení, neboť na prvostupňové řízení navázalo řízení odvolací, ve kterém žalobce mohl tvrdit další skutečnosti rozhodné pro danou věc. Nadto lze poukázat, že žalobce sám nedodržel jím určenou lhůtu v předchozí části správního řízení (viz Protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 22. 8. 2013) a postup správního orgánu I. stupně tak lze z racionálních důvodů pochopit. Dané žalobní námitce proto krajský soud nepřisvědčil.

21. Nedůvodnou shledal krajský soud také námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vůči žalobci. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je doslova uvedeno: „(d)le § 174a zák. č. 326/1999 Sb. při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. V této souvislosti z Cizineckého systému zjistil, že na území ČR nemá povolen pobyt žádný z rodinných příslušníků účastníka řízení. Manželka účastníka řízení žije dle údajů v žádosti na Ukrajině, stejně jako jeho nezletilé děti. Je tedy zřejmé, že toto rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do rodinného života účastníka řízení. Účastník řízení má sice na území ČR povolen pobyt od roku 2004 nicméně, jak je patrné z otisků přechodových razítek v cestovním pase účastníka řízení, zemi původu tento pravidelně několikrát do roka navštěvuje, tedy je zřejmé i vzhledem k rodinným příslušníkům pobývajícím v zemi původu, že nedošlo ke zprůtrhání vazeb na zemi původu. Jde-li o soukromý život účastníka řízení, je zřejmé, že účastníkovy podnikatelské aktivity na území soudě dle doložených dokladů o příjmu nebyly nijak zvlášť úspěšné, naopak výdělek získaný tímto způsobem evidentně nesplňuje ani minimální požadavky stanovené zákonem, tedy ani zřejmě nepostačuje ke krytí životních potřeb účastníka řízení. Smyslem prokazování určitého minimálního příjmu je snaha zabránit, aby na území ČR pobývali cizinci, kteří nejsou schopni zabezpečit materiálně svůj pobyt na území a hrozí, že by na území žili na hranici chudoby. Rozdíl mezi měsíčním úhrnným příjmem účastníka řízení a minimálním příjmem, který prokazovat měl, je 1 518 Kč, tedy částka nikoliv zanedbatelná. Vzhledem k účelu pobytu na území, kterým je podnikání, resp. provozování živnosti pro obor činnosti: „Přípravné a dokončovací práce pro stavby“ je zřejmé, že účastníkův zdravotní stav je natolik dobrý, že je schopen pracovat fyzicky. Účastník řízení bydlí pronajaté nemovitosti nikoliv v nemovitosti vlastní. Za těchto okolností tedy je třeba dopad tohoto rozhodnutí do soukromého života účastníka řízení shledat jako přiměřený...“ Dle krajského soudu lze takovéto správní úvaze přiznat zákonnou konformitu, neboť z právě uvedeného lze seznat jasné a racionální odůvodnění přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého života žalobce, se kterým se

krajský soud ztotožňuje. Lze také souhlasit s žalovanou, že správní orgán nemusí explicitně hodnotit každé kritérium uvedené v § 174a zákona o pobytu cizinců zvlášť, nýbrž objektivně zhodnotit ten který individuální případ. To se správnímu orgánu I. stupně v dané věci podařilo. Žalobce ovšem namítal také skutečnost, že se v napadeném rozhodnutí, tj. v rozhodnutí o odvolání, žalovaná přiměřeností dopadu rozhodnutí do života žalobce nezabývala. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaná skutečně poukazované přiměřenosti v předmětném rozhodnutí nevěnovala větší pozornost. Nicméně rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek a žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně podrobně zkoumal dopady zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dle názoru krajského soudu již podrobně nemusela opakovaně rozebírat okolnosti jednou uvedené (správním orgánem I. stupně), neboť z rozhodnutí plyne, že se s nimi ztotožnila. Uvedené námitky proto krajský soud nevyhověl.

V. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto výrokem I. tohoto rozsudku napadené rozhodnutí žalované zrušil.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku, který byl žalobě přiznán ve výši 1 000 Kč, a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 8 228 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Petra Václavka, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé - podání žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 12 228 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. 9. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu